

Daf Panorama

La Yéchiva Ohavet Toratêha sous l'égide de Rav Israël Abib

Complément à l'étude du Daf Hayomi

SANHEDRINE 15

דף טו

- א. ג' פירושים בערכין המטלטלים.
- ב. מחלוקת אם צריך כהן בהקדשות.
- ג. הקרקעות בתשעה וכהן.
- ד. הקדש באדם ובשיער.
- ה. שור הרובע בין זכר בין נקבה.
- ו. שור הנסקל בעשרים ושלושה.
- ז. שור שנגע בהר סיני.
- ח. חיה או נחש שהמיתו או לא המיתו.
- ט. השבט נידון בשבעים ואחד.

א. **מבואר במשנה** הערכין המטלטלים בשלושה. **ופירשו בגמרא** בשלושה אופנים. א, אמר רב גידל באומר ערך כלי זה עלי שמתחייב לתת דמיו להקדש וצריך לפדותו בשלושה. ב, רב חסדא אמר באומר ערכי עלי ואמר על המטלטלים הרי אלו לערכי. ג, רבי אבהו אמר באומר ערכי עלי ואינו פורע ובא כהן למשכנו אם טובה מטלטלים צריך לשומם בשלושה (שלא יטעה) וקרקעות בעשרה.

ב. הערכים המטלטלים נפדים בשלושה, רבי יהודה אומר אחד מהם כהן. ולתנא קמא שאין צריך כהן קשה למה נאמר כהן בפרשה, ונשאר בקשיא.

ג. הקרקעות נפדים בתשעה וכהן. שנאמר בפרשה עשר פעמים כהן הראשון מלמד שצריך כהן והשאר הם מיעוט אחר מיעוט לרבות שאין צריך כהן (אלא אחד). **וקשה** שהיה לנו לומר חמשה כהנים וחמשה ישראלים שאחר שהתרבה ישראל (ע"י מיעוט אחר מיעוט) חזרת התורה למעטו להצריך כהן (שאינן הכהן השלישי מיעוט אחר מיעוט שהרי השני נדרש לריבוי, וכן כולם. **ונשאר בקשיא**).

ד. א, האומר דמי עלי שמים אותו כעבד הגמור בשוק ונפדה בתשעה וכהן כקרקע (שהוקשו עבדים לקרקעות).

ב, הקדיש שיער עבד העומד ליגזו, למאן דאמר לאו כגזוז (ואין בו חיוב קרבן מעילה אם נהנה ממנו, שעבד כקרקע ואין בגופו מעילה) א"כ נפדה בעשרה. ולמאן דאמר כגזוז (ויש בו מעילה) נפדה בשלושה כמטלטלים.

ג, ורבי מאיר שאמר בענבים העומדות ליבצר שדינם כגזוזות (והמודה במקצת ישבע כדן מטלטלין) משום שאם יניחם מחוברות יכחישו, אבל שער אדם שיגדל וישכח יותר במחובר אפשר שמודה רבי מאיר שדינו כגוף האדם.

ה. א, שור הרובע אשה נידון (השור) לסקילה בעשרים ושלושה דיינים שנאמר והרגת את האשה ואת הבהמה (מיתת השור כמיתת האשה).

ב, וכן שור הרובע אדם זכר נסקל בעשרים ושלושה שנאמר כל שוכב עם בהמה מות יומת, שאין הפסוק נצרך לגופו (שכבר נאמר במקום אחר) אלא לדרוש לנשכב (שהשור רבעו) שדינו כשוכב בעשרים ושלושה דיינים.

ו. שור ההורג אדם, נסקל בעשרים ושלושה שנאמר השור יסקל וגם בעליו יומת, והרי בעליו פטור ממיתה (שנאמר מות יומת המכה רוצח הוא, ואין נהרג על רציחת שורו) אלא בא דרשה כמיתת הבעלים בעשרים ושלוש כך מיתת השור.

ז. שור שנגע בהר סיני בשעה ששרתה עליו שכינה מיתתו היתה בעשרים ושלושה, שהוקש לאדם (אם בהמה אם איש לא יחיה).

ח. א, חיה או נחש שהמיתו נסקלים בעשרים ושלושה. ב, רבי אליעזר אומר כל הקודם להורגם זכה. לפי ריש לקיש רק אם המיתה אדם כל הקודם להורגה זכה לשמים, אבל אם לא המיתה אסור להורגה שיש לה בעלים (שיכול לגדלה שלא תזיק). ורבי יוחנן סובר אפילו אם לא המיתה הקודם להורגה זכה בעורה שהיא כהפקר (שאסור לגדלם לפי שאינם בני תרבות). ג, רבי עקיבא אומר מיתתה בעשרים ושלושה חרץ מנחש שכל הקודם להרגו זכה.

ט. אין דנים את השבט למיתה אלא עפ"י בית דין של שבעים ואחד. **ומקשה הגמרא**: אם חיללו את השבת הרי נדונים כיחידים ודי בעשרים ושלושה. ואם הודחו לעבוד עבודה זרה הרי אין להם דין רבים של עיר הגדחת אלא כיחידים הם (שאינן דין סייף לאנשי עיר הגדחת אלא אם נדחו מעשרה עד מאה אנשים לעבוד ע"ז וי"א ממאה עד רוב השבט). ומתרצת הגמרא כמה תירוצים וכפי שיבואר בס"ד בדף הבא (א, בנשיא שבט שחטא. ב, לדון בענין נחלת א"י. ג, שהודח השבט לע"ז).

Rav Elisha Abib

Retrouvez l'ensemble des Daf Panorama sur www.dafhayomi.fr rubrique Résumés